

om hvilken der er blevet sagt, at det er Taktik, men det er en Taktik, der kun kan lykkes, hvis den mislykkes. Gud naade Ministeriet, havde jeg nær sagt, hvis det virkelig havde faaet sin Kriseplan gennemført; det vilde ikke være lang Tid, før man vilde have faaet Øjet op for, hvilket Slag i Luften det var overfor de alvorlige Vanskeligheder, som Landet maa lide under. Men som Agitationsmiddel overfor svage Sjæle kan det muligvis være ganske godt, vel at mærke, saa længe det ikke bliver gennemført.

Men hvor usikker man end maa staa overfor de Forhandlinger, der for Tiden føres, er der jo et Spørgsmaal, man ikke bliver kvit. Hvis Regeringen ikke kan blive enig med de Radikale, vil de saa gaa til Valg paa dette Kriseværnsforslag? Ja, det vil de aabenbart, det maa man slutte af de forskellige Udtalelser, der er faldet fra Ministerbænken. Nu vel, hvis de vil det, saa kan der vel være Mening i det, men naturligvis kun paa den Betingelse, at Ministeriet saa maa afgaa, hvis Valget faar det Resultat, at der sendes et Flertal herind, der vedblivende er imod Regeringens Kriseværnsforslag. Hvis Regeringen opfatter Situationen saaledes, er der naturligvis nogen Mening i at tage Slaget paa den Maade. Men vil man blive ved at sidde, saa kan jeg ikke indse Visdommen i den Taktik, som er lagt an fra ministeriel Side. Er det Meningen, at man vil have et Valg, hvor Ministeriet og dets Støtteparti kommer til at staa skarpt imod hinanden, og Ministeriet saa bagefter bliver ved at sidde, ja, saa vil de jo sidde med endnu meget mindre Udsigt til at kunne faa gennemført noget af det, de ønsker, end før; thi at en Valgkampagne ført i saadanne Toner, som vi har faaet et lille Forspil til i Debatten om Lørdag Aften forleden Dag herinde, skulde kunne styrke Samarbejdet og give Regeringen nogen bedre Chance for at gennemføre i hvert Fald nogle Skaar, nogle Stumper af dets Politik efter et saadant Valg, det tvivler jeg i meget høj Grad om, og jeg forstaar ikke rigtig, at nogen kan tro det.

Men Situationen i det hele er vel blevet saa forplumret, at et Valg maa blive Følgen, og vi fra Venstres Side har intet at indvende herimod. Vi gaar gerne ud til dette Valg, fordi vi tror, at det Standpunkt, vi har stillet os paa i hele Krisesagen, er det, som vil finde størst Ørenlyd, naar alt kommer til alt, hos Befolkningen, og jeg tror, at netop gennem et Valg vil dette komme til at staa klarere end før og vi

faa Lejlighed til at gøre det gældende med større Styrke end nogen Sinde tidligere. Og hvad der end maatte blive Resultatet af det Folketingsvalg, der kommer, tror jeg, at eet vil blive staaende som det faste og blivende Resultat deraf, og det er et saa overvældende Krav fra alle Sider i den danske Befolkning om at faa Udgifterne ned, Takster, Skatter og Afgifter ned, saa at det selv for den nuværende Regering og dens Parti vil blive umuligt at overhøre et saadant Krav.

Pürschel: Den Tale, som vi lige har hørt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har paa flere Punkter interesseret mig meget stærkt. Ikke mindst interessant var det at høre det ærede Medlem nu saa stærkt fremhæve, at de direkte Skatter var ikke noget godt og solidt Grundlag at benytte som det praktisk enebærende for en Stats Økonomi. Det er i øvrigt Betragtninger, der falder sammen med dem, som den højtærede Justitsminister har gjort gældende i det senest udkomne Nummer af hans Yndlingsorgan, „Skatteborgeren“. Det morer mig, kan jeg ikke nægte, at se disse Betragtninger gjort gældende nu fra demokratisk og socialdemokratisk Side, naar jeg tænker paa, at jeg adskillige Gange under Ministeriet Neergaard, da vi stod overfor de første voldsomme Nedgange i Formue- og Indkomstskatten, gjorde nøjagtig den samme Betragtning gældende, uden at jeg mindes den Gang at have hørt nogen Genlyd deraf, i alt Fald ikke her fra Talerstolen, fra den daværende højtærede Finans- og Statsminister.

Det er i hvert Fald en Ting, som betyder en afgjort Vending i Venstres Betragtning af Indkomst- og Formueskatten; thi jeg mindes at have set i Rigsdagstidenden — og for en Gangs Skyld kan det vel være nyttigt at vende tilbage til Køkkenmøddingen —, at daværende Finansminister Vilhelm Lassen ved Indførelsen af Indkomst- og Formueskatten sagde saadant noget som, at det var det herlige ved denne direkte Skat, at naar den var indført, vilde man aldrig komme til at savne Midler til de ønskelige Reforme; thi manglede der Midler, kunde man blot dreje paa Skruen. Se, det var en helt anden Opfattelse af Indkomst- og Formueskatten end den, vi i Dag hørte fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Ordfører for det samme Parti, og jeg kan ikke se rettere end, at dette i Virkeligheden er en Sejr for konservative Anskuelse paa dette Omraade. Det er nyttigt at fremhæve dette, fordi konservative Anskuelse i en